

Ta, která plní přání

Architektku **KAMILU DOUDĚROVOU** si mnozí z nás pamatují z televizního pořadu o proměnách interiérů. Má vrozený dar být empatická a díky tomu mění lidem bydlení a vlastně i život k lepšímu. Původně uvažovala o studiu medicíny, ale dnes má Studio Kamidesign a říká, že při své profesi svým způsobem taky pomáhá, ale neteče u toho krev. A ještě je to vždycky hezké a originální.

TEXT ŠÁRKA HORKÁ

Co všechno potřebujete o svých klientech vědět? Jak si je musíte nacítit?

Přesně tak, důležité je umět vnímat, jak lidi žijou, jak rodina funguje. Musím vědět, pro koho navrhuji a proč. Roli hraje i to, kam mě v bytě posadí. Někde je centrum dění u jídelního stolu, jinde vodí návštěvy do obývacího. Strávím tam úvodní dvě hodiny a pokládám konkrétní, někdy hodně osobní otázky. Rozpočet není v této fázi důležitý, podstatné je, že to musí být originál

Knihovna s originálním sezením (spolupráce s Bc. Lucií Procházkovou)

a pro konkrétní lidi, kteří třeba potřebují někam ukládat hodně deskových her nebo spoustu knih. Vlastně se mi nestává, že by někdo řekl: udělej to, jak chceš.

Takže tady hraje roli také psychologický moment?

Mám pocit, že třeba ze dvou třetin je tomu tak. Mnohdy se stává, že někdo řekne, že už má špatnou kuchyň. Pak ale zjistím, že paní už prostě není šťastná, takže její pocit není jen o kuchyňských dvířkách. Nebo se naopak v kuchyni necítí dobře, protože je tmavá nebo v ní má příliš mnoho věcí. Ráda lidem naslouchám. A málokdy je to soupis nějakých požadavků. Takže jednu myčku, dvě úchytky, o tom to není. Jsem ráda, když se mi lidi otevrou. Pokud nejsou sdílní, byt na míru dobře neuděláte.

Vědí vaši klienti, jaký chtějí styl, nebo je musíte k němu nějak navést?

Je dobré, když si připraví obrázky interiérů, které mají rádi. Málokdo dokáže pojmenovat styl. A hlavně – příběh vypráví i prostor, dům... Takže proto jezďím do domácností, abych nacítla genia loci. Lidi ocení, když na prostor reaguji a napojím se na ně. Pak mi věří.

Vaše interiéry jsou hodně výjimečné. Je to i díky odvaze vašich klientů?

Ano, je to tak, mám výjimečné klienty, kteří chtějí osobitě řešení. Třeba jsme navrhovali ložnici a kuchyň pro Halinu Pawlowskou. To byla krásná práce. Ona se ničeho nebojí. Takže má kuchyň

Kamila Douděrová mění sny v realitu, každý návrh je originál, kamidesign.cz

dokulata. Někdo si myslí, že mám jasný styl. Když ale děláte interiér na míru a každý klient má jiné požadavky, nemůžete mít jeden rukopis. Naopak mám ráda všechny výzvy – když mě lidi třeba požádají, že chtějí zařídit roubenku, tak mě to baví stejně jako prvorepubliková vila. I ten panelák mám ráda. Právě různorodost je na té práci nejhezčí. Jen developerské projekty „pro nikoho“ bych asi neuměla.

Bývá obtížné ukočirovat manžele a partnery, kteří se rozcházejí v názorech?

To si pak připadám jako mediátor – když třeba řeknu svůj názor a paní se hned obrátí na manžela: vidiš, já ti to říkala. To mi není příjemné, nechci být rozhodčí, ale bývá zajímavé, jaký najdeme kompromis. Vždycky se ptám i mužů, v čem by se cítili dobře. Někteří jsou dokonce tak osvěceni, že řeknou: spokojená manželka, spokojená rodina. Někdy je pro mě výzva lidi rozmluvit. Ale podařilo se mi to i s pánem, který byl totální morous, jak říká Marek Eben – typický zavlečenec –, přišel na schůzku jen proto, že si manželka vysnila novou kuchyň navrženou od nás.

FOTO: PETR BURDA A ARCHIV STUDIA

Čeho si v interiéru všimáte a plníte všechna přání?

Samozřejmě si musím místo dobře změřit, zjistit, odkud jde denní světlo, protože dopadá v každém místě pod jiným úhlem a barvy působí jinak. Zjistím si, jaké jsou stropy – jestli je možné předělat snadno elektroinstalaci pro světla... Je třeba rozeznat, kdy důsledně plnit všechny požadavky – vinotéku, úchytky a tak dál. A někdy zase vím, že když nedodržím všechno, tak to prostoru pomůže. Pak je na mě, abych si to obhájila. Ale nikdy se neošklíbám nad tím, když klient řekne, že chce vystavit třeba broušené sklo. Naopak mám ráda, když to tak má, než aby nic nechtěl. Nejradši mám pocit, když se návrh zrodí a já vnitřně cítím, že to je TO ono, přesně pro konkrétního člověka, to je pro mě alfa a omega.

Často si přejeme zakomponovat starý kus nábytku po prarodičích do modernějšího prostoru. Dokážete to vždycky?

Asi ano, nebo třeba doporučím, že je potřeba nábytek přemalovat či jinak upravit. Nebo tomu kousku naopak celý interiér přizpůsobíme, aby ten jeden artdecový skleník vynikl – takže necháme všechno světle šedé, hladké, minimalistické. A to mě vlastně na tom

baví asi ze všeho nejvíce. Samozřejmě musí ten kousek za to stát, nesmí to být rozklížené lamino.

Jaké nejnovější trendy, které se týkají nejen designu, ale i materiálů, máte ráda?

V oblíbě mám udržitelnost a s tím spojené recyklovatelné materiály. Třeba akustické panely, takzvané echobloky, vypadají jako filc, ale jsou dělané z PET lahví. Mohou mít prolisy, které pak tvoří krásné ornamenty na stěně. Nebo pošleme klukům z Plastic guys plastové odpady, oni je přetaví, udělají z toho třeba desku stolu, cokoli chcete. Tak to nás baví. Nebo kartonový nábytek. Na tyhle možnosti teď lidé slyší.

Máte ráda barvy, ale lidé se jich trošku bojí. Jak se vám daří je přesvědčit?

Je dobré, když si to umějí sami přiznat a přesně proto za námi přijdou. Vizualizace jsou fotorealistické výstupy, které opravdu klienta utlučou v argumentech. Jsem vždycky napnutá, protože lidé vidí nejdřív všechny výkresy a na závěr jim promítneme obrázky a ty teprve vyvolají wow efekt, protože na 2D výkresech si laik prostor zkrátka nepředstaví. Jsem ráda, že můžeme nápady klientům takhle dokonale prezentovat. ►

„Nejradši mám pocit, když se návrh zrodí a já cítím, že to je přesně TO ono pro konkrétního člověka“

Funkcionalistická vila (spolupráce s Ing. arch. Lenkou Gvoždíkovou)

Přírodní elegantní venkov (spolupráce s Ing. Klárou Willekens)

Jaké odstíny se dnes u nás v interiérech nejvíce používají?

Často dáváme neutrální tóny, ale už není velká poptávka po bílé, spíše je to odstín kašmíru, bílá káva či taupe. Ani to není do žluta, béžova ani do vanilky, spíše do světlounce šedohnědé – to teď bývá moderní neutrální základ. A jako doplňkovou mají lidé rádi petrolejovou, tyrkysovou, modravou. Nedávno jsme navrhovali interiér, který je petrolejový a zkombinovaný s terakotou. Jestli se nám ho podaří zrealizovat, tak nás při-

hlásím do Interiéru roku právě proto, že lidé se barev obecně bojí. V časopisech se často prezentuje minimalistická dokonalost. To už mi skoro přijde jak AI.

A co se týká materiálů, máte ráda náhražky dřeva a kamene, které vypadají stejně dokonale jako přírodní materiály?

Mě to vůbec neuráží, lamina jsou věrohodná a pěkná. Mít veškerý nábytek včetně šatny z dýhy a z masivu, nedoplatíte se. Asi před pěti lety stála rekon-

strukce bytu v klasickém paneláku 3 + 1 půldruhého milionu korun a dneska jsme minimálně na dvou milionech. A levněji to navrhnout nejde. Samozřejmě umíme „faceliftnout“ pokojíček z IKEA a taky je zajímavý. To je zase jiná výzva. I mě baví hledat v nábytkových řetězcích nějakou designovku, která není drahá. Značkám vlastně vůbec neholduji. Mám ráda české firmy, které ráda podpořím, například Polstrin nebo Ton.

Do čeho byste doporučila investovat, co je základ?

Určitě do toho, co je pevně spojené se stavbou, to je kuchyně, koupelna a úložné prostory. Když vyhradíte jednu stěnu pořádné vestavné skříně, tak se vám celá plocha pokoje otevře. Právě velký kus nábytku udělá úplně opačný efekt, než byste čekali. Prostor vypadá mnohem vzdušněji, než když je tam jedna skříňka obestavená postupně dalšími v různém designu a na nich vrstvy věcí. To pak vyvolává úzkosti. Kvalitní by měla být určitě postel. Jak někdo říkal – postel a boty. To je přesně to, na čem se nemá šetřit, protože to souvisí se zdravím. Dobré je zaplatit si návrh od profesionála, nenadělat tak chyby a řešit ho můžete po etapách.

Venkovská kuchyně (spolupráce s Bc. Lucií Procházkovou)

„Těším se na ateliér, který budu mít v Čelákovících v domě, kde budeme bydlet“

Krásnou dekorací jsou tapety a vy je ráda používáte. Proč?

Jsou dekorativní a vypíchnou styl. Tapety jsou prostě radost. A teď se vrátím k náhražkám – tapety dokážou docela pěkně imitovat například štuk. Samozřejmě když si někdo zaplatí štuk benátský, je to ještě krásnější. Mohou taky imitovat dřevo nebo i obklady cihlou, taky to vypadá dobře. Samozřejmě se nepočítá s tím, že budete mít tapetu padesát let. Zvlášť ženy mají v sobě jednu za čas pohnutku měnit. A tapeta je vlastně takový levný prostředek, jak toho docílit.

Rychlou proměnu dokážou všechny doplňky, textil nebo svítidla...

Doplňky mám velmi ráda. Projekt nebo návrh ale musí být dobrý v každé fázi. Nemůžu ho zachraňovat polštářky, což se někdy stává, to je jen jakýsi dekorativismus. Když ale dobře navržený interiér došperkuji, tak má teprve pořádné grády a sladěnou harmonii. Právě detaily dotvoří celek. Základ všeho je ale dispozice, to znamená správné rozmístění nábytku, aby to proporčně fungovalo, aby bylo dost místa, a to polštářky nezachránějí. Naopak dekorace pomůžou zútulnění, to ničím jiným nedocílíte. Mám ráda, když obojí funguje.

Minimalismus v podání Kamidesign (spolupráce s Ing. Klárou Willekens)

Co byste poradila lidem, kteří nemají prostředky na návrh ani představivost?

Je dobré vědět, co se vám líbí. Pokud je to třeba dřevo a dekor dubu, tak se toho držte. Nekombinujte ho s třešní nebo jasanem. Potom zvolte další neutrální odstín barvy třeba na skřínky, bílý, šedý, nebo třeba kašmír. Pak je dobré vybrat barvu kovu, je na klikách, na úchytkách, světlech. Měděnou, stříbrnou, černá není špatná, zlatá je taky fajn. A udržte to do posledního detailu. Přidejte dekorace v oblíbené barvě. A pokud nemáte odvahu dát si barvu na stěnu nebo na pohovku, tak ji použijte na polštářky, koberec či deku – na něco, co lze měnit. Když si ujasníte dřevodekor, neutrální barvu, kov a doplňkovou barvu, dobře to dopadne. Asi nevytvoříte byt do časopisu, ale určitě se tam budete cítit dobře.

Změnila jste nějak přístup k navrhování v souvislosti s narozením vašich tří dětí?

Teď si asi podříznu pod sebou větve, ale děti jsou teď pro mě priorita. Pracuji po nocích, až když je čas. A samozřejmě mě děti ovlivnily v tom, že nemá smysl dělat drahé pokojíčky z laku nebo dýhy, protože je vždy po pěti letech předělávám. Počítám ale s tím, že malé dítě potřebuje větší herní plochu, a přemýšlím dopředu, kde bude mít jednu psací stůl a větší postel. Nemám ráda infantilní komody a skřínky. Za mě se vyplatí udělat pěkné vestavné skříně, které můžou být třeba vtipně polepené. Takže velká skříň i do dětského pokoje, pod to se podepíšu.

Z čeho se teď pracově těšíte a plánujete něco nového?

Těším se na ateliér, který budu mít v domě v Čelákovících, kde budeme bydlet. V přízemí se uvolnil obchod, tak jsem toho využila. Bude v něm všehochuť – jednací stůl udělaný z hoblice – starého truhlářského stolu, k němu přidám tyrkysové ulítlé křesílko nebo zelenou pantonku, prostě co kus to originál. Spontánně vznikl i další nápad – s Františkem Kobližkou nás baví vzájemná spolupráce, a tak chceme dokumentovat příběhy ze „Snů“, když ještě nejsou úplně zapomenuté. Rádi bychom předali zkušenosti nejenom ze zákulisí, ale třeba i ukázali, jak prostory vypadaly předtím, jakým způsobem jsme je navrhovali. Na jaro teď připravujeme celodenní seminář, kde takovou naši „kuchyni“ odtajníme. Musíme se posouvat, vždy potřebuji mít nějaký cíl. ■

Ordinace gynekologie (spolupráce s Bc. Lucií Procházkovou)